

BOG MILOSRDAN I MILOSTIV

Presveto Trojstvo, A

Vozači su ljudi, a to znači uglavnom nestrpljiva čeljad. Eno, dogodi se da se nekom ulicom odjedanput ne može proći, da je zatvorena jedna cesta ili čak dio grada. Otkud sad to? I onda se čuje na vijestima kako dolazi neki državnik, pa da su radi sigurnosti preusmjerili, tj. bitno usporili promet. I onda se ljute: “Što? Njegovo je vrijeme važno, a moje nije? Zar i ja nemam važnih poslova na koje trebam na vrijeme stići?” Upravo tako. Oduvijek je u povijesti bilo onih koji su si uzimali više prava, iako su stalno govorili kako samo služe drugima. Nije, dakle, čudo da je u glavama ljudi i Bog bio veoma uzvišen, nedodirljiv, nepredvidljiv, ćudljiv, onaj koji postupa prema nekim svojim hirovima. Jednom riječju, njihovi ćudljivi vladari bili su im često podloga za njihovu sliku o Bogu. Zato su ljudska vjerovanja gledala svoje bogove na uzvišenim vrhuncima, u oblacima, na nedostupnim mjestima. Prisjetimo se: kad je ono Mojsije prvi put s Bogom razgovarao, nije li izuo svoju obuću?

Međutim, danas, u prvom čitanju Bog otkriva svoje pravo lice. Objavljuje se: “*Gospodin! Gospodin! Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću!*” Prisjetimo se da u navedenom tekstu stoji zapravo “*Jahve*” umjesto “*Gospodin*”. Već samim tim imenom Bog govori da je on Onaj koji jest, Koji je nazočan, blizak i bliz. Zatim naglašava da je milosrdan, bogat ljubavlju. Ako u Starom zavjetu i ima dijelova koji Boga prikazuju “strašnim”, onda je to zacijelo prilagođeno ondašnjem mentalitetu koji se lakše pokoravao autoritetu sile, negoli autoritetu ljubavi. Međutim, Bog je oduvijek Dobrota i Ljubav, i to svoje lice Bog tijekom povijesti spasenja sve više otkriva. Nije li uvijek iznova opraštao svome narodu, uvijek im iznova slao svoje proroke i poučavao ih, makar su se oni toliko često odmetali od njega? Vrhunac te objave nalazimo upravo u današnjem evanđelju. Isus govori: “*Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni!*”

U svojoj poslanici Ivan to sve sažima i jednostavno veli: “*Bog je ljubav*”. Danas, na svetkovinu Presvetog Trojstva, htjeli bismo upravo tako gledati našega Boga. Bog nas voli. Silno. Savršeno. Potpuno i apsolutno. Bezuvjetno, trajno, vječno. Za nas predaje svoga Sina. To on čini naravno ne zbog toga što bismo mi bili toga vrijedni ili dostojni. On to čini jednostavno jer nas voli, jer je ljubav.

Bog nikoga ne odbacuje, Bog nikoga ne kažnjava, Bog nikoga ne upropašćuje. Što je onda s našom odgovornošću? Jednostavno. Za nas vrijede sve zapovijedi, sve evanđeoske odredbe. Međutim, mi nismo robovi, nego sinovi i kćeri. Rob se pokorava iz straha, a djeca iz ljubavi i zahvalnosti, svjesni da im roditelj daje upute i zapovijedi za njihovo dobro, da ih upućuje na dobro jer ih ljubi. Zato Ivan jednostavno veli: “*Straha u ljubavi nema, jer tko se boji, nije savršen u ljubavi*”.

Isus nam je objavio milosrdnog Oca, Boga koji je ljubav, Oca koji nas je stvorio, sina koji nas je otkupio i duha Svetog koji nas je posvetio. Tome Bogu, jednom i trojstvenom mi se klanjamo. U njega se uzdamo. Njega ljubimo, jer znamo, na koncu će On, Bog, koji je Ljubav, biti “sve u svemu”.

Zvonko Pažin